

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 18 grudnia 2018 r.

Pozwem z dnia 31 sierpnia 2017 r. (data prezentaty) powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. żądał zasądzenia od pozwanego T. A. Nederland B.V. z siedzibą w S.-R. kwoty 600 Euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 maja 2017 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za opóźniony lot, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż poprzednik prawny strony powodowej: A. Ś. zawarł z pozwanym umowę transportu lotniczego i był w dniu 16 marca 2017 roku uczestnikiem lotu (...) z W. do M.. Lot został opóźniony, na skutek czego pasażer dotarł do portu docelowego więcej niż 3 godziny po planowanym czasie przylotu. Wobec powyższego nabył on roszczenie o odszkodowanie na podstawie art. 7 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dalej: Rozporządzenie nr 261/04) z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia. Pasażer przełał przysługującą mu wiarygodność wobec pozwanej na rzecz powódki. Pozwana została powiadomiona o przelewie oraz wezwana do zapłaty należnej kwoty w terminie 7 dni. Strony nie doszły do ugodowego rozwiązania sporu. (pozew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że dokonał zapłaty należności przelewem bankowym w dniu 18 kwietnia 2017 r., tj. przed wytoczeniem powództwa przez powódkę (odpowiedź na pozew k. 55-57)

Pismem z dnia 3 grudnia 2018 r. pełnomocnik powoda ustosunkował się do stanowiska zajętego przez pozwanego, kwestionując, by doszło do spełnienia roszczenia z tytułu opóźnienia skarżonego rejsu.

(pismo, k. 69)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poprzednik prawny strony powodowej A. Ś. zawarł z pozwanym umowę przewozu lotniczego i wykupił bilet na lot (...) z dnia 16 marca 2017 roku z W. do M..

(bezsporne, dokumenty podróży k. 15)

Lot z W. do M. uległ opóźnieniu powyżej 3 godzin.

(niesporne)

A. Ś. zawarł umowę cesji wiarygodności.

(umowa cesji k. 14-14v)

Powód pismem z dnia 27 kwietnia 2017 r. powiadomił pozwaną o dokonany przelew wiarygodności (niesporne, powiadomienie o zawarciu umowy cesji k. 13).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których wiarygodność nie budziła zastrzeżeń Sądu, mimo, że stanowiły one kopie dokumentów poświadczone przez pełnomocników stron. Ponadto opisany wyżej stan faktyczny nie był sporny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem w niniejszej sprawie było, iż pozwana była przewoźnikiem lotniczym obsługującym lot (...) z W. do M. dnia 16 marca 2017 roku. W ocenie Sądu strona powodowa w związku z zawartymi umowami cesji wierzytelności jest legitymowana do wytoczenia powództwa o wierzytelności dochodzone w niniejszej sprawie.

Pozwana nie wykazywała, żeby doszło do zdarzenia wyłączającego przewidzianą w Rozporządzeniu odpowiedzialność przewoźnika z tytułu opóźnienia lotu, natomiast podniosła zarzut spełnienia roszczenia, co strona powodowa zakwestionowała. Spornym w niniejszej sprawie było zatem to, czy strona pozwana uregulowała należność żadaną niniejszym pozwem.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1 500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Analizując stan faktyczny w poniższej sprawie, oprócz wyżej wymienionych przepisów, należy mieć także na względzie treść przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine, zgodnie z którymi to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie pozwana całkowicie zignorowała obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (postanowienie SN z 28 kwietnia 1975 r., III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten

jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96).

Na kanwie niniejszej sprawy pozwana nie przedłożyła dokumentu, który by dowodził spełnienia przez nią świadczenia w postaci dokumentu przelewu bankowego, na który powołuje się w swoim stanowisku. Nadto, na rozprawie z dnia 18 grudnia 2018 wskazała, że z uwagi na upływ czasu nie jest możliwym uzyskanie takiego potwierdzenia. Brak udowodnienia niniejszej okoliczności, która jako jedyna była podnoszona przez pozwaną, skutkowało w całości uwzględnieniem powództwa.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty jest oparte na art. 481 § 1 i 2 Kc. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 Kc. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Pozwana nie kwestionowała terminu określonego przez powoda, wobec czego powódce przysługiwało roszczenie o zasądzenie odsetek za opóźnienie od dnia 6 maja 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe, żądanie powoda podlegało na tej podstawie uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w pkt. I. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Dlatego też pozwana powinna ponieść w całości koszty powoda, na które składały się opłata sądowa od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz koszty zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Postanowieniem z dnia 10 października 2018 r. przyznano tłumaczowi przysięgiemu J. S. kwotę 855,92 zł tytułem wynagrodzenia i zwrot wydatków za sporządzenie tłumaczenia, które tymczasowo przejęto ze środków budżetowych Skarbu Państwa. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, o niniejszych kosztach orzeczono jak w pkt III wyroku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.